

2017 "Ποιητικά Πορτραίτα" Ηρώ Νικοπούλου, επιμέλεια Αντ. Σκιαθάς, (εφ. Πελοπόννησος,



1. Ας υποθέσουμε ότι έχετε απέναντί σας τον εαυτό σας όταν ήταν παιδί και πρέπει να του συστήσετε σε άλλους. Τι θα λέγατε; Άλλαξε κάτι από τότε;

Θα του έκλεινα συνωμοτικά το μάτι, θα το καθυσύχαζα ότι προσπαθώ να πραγματοποιήσω μερικά από τα όνειρα του, θα του ανακάτευα το σγουρό κεφάλι και θα του έδινα μια μικρή σπρωξιά προς τους άλλους, έχοντας εμπιστοσύνη στην διαίσθηση και στο χαμόγελό του. Θα τους έλεγα πως είναι ένα παιδί με μεγάλη φαντασία, πηγαία περιέργεια για όλα, και χαρούμενους τρόπους, αν και συχνά καταφεύγει σε μια μελαγχολική στοχαστικότητα.

2. Πώς ακούτε την ποιητική φωνή σας διαβάζοντας τους στίχους σας;

Ως πραγματικό ήχο; Μπάσα... Αστειεύομαι... Η αλήθεια είναι πως όταν ακούω την φωνή μου να απαγγέλει είναι σαν να βρίσκει τον σωστό βηματισμό του το ποίημα, να βρίσκει τη μουσικότητα και τον εσωτερικό του ρυθμό. Κατά κάποιο τρόπο σαν να ξαναγράφεται εκείνη την ώρα. Αναλόγως της συναισθηματικής φόρτισης αναδεικνύονται κάθε φορά άλλες διαστάσεις του μέσω του διαφορετικού επιτονισμού της φωνής μου.

3. Επίγονο ποιων ποιητών θεωρείτε τον εαυτό σας;

Στην εφηβεία ήμουν ερωτευμένη με την ποίηση του Ελύτη, όταν ξεπέρασα το πρώτο ερωτικό ξάφνιασμα διαπίστωσα πως αντλούσα εικόνες, ατμόσφαιρες, έμπνευση και από την πεζογραφία και από την ζωγραφική. Αγάπησα πολύ τον Μπόρχες, τον Κορτάσαρ, τον Χένρι Τζέιμς, τα ονειρικά μάτια στα κορίτσια του Ντελβώ, τα παράδοξα ανησυχητικά τοπία του Ντε Κίρικο.

4. Η ποίηση αδικεί τον ποιητή καθώς δεν μπορεί να τον θρέψει. Εσείς πώς την αντιμετωπίζετε επαγγελματικά στο βίο σας ;

Εγώ την αντιμετωπίζω ως δώρο, όταν σου δωρίζουν κάτι απλώς το δέχεσαι και το τιμάς μέσω της εντατικής δουλειάς, που χρειάζεται μετά, μέχρι να φτάσει το αρχικό χάρισμα να κατορθωθεί σε ποίημα.

Και, ναι, ευτυχώς, η ποίηση δεν μπορεί να θρέψει τον ποιητή!

Εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, μιλώντας τουλάχιστον για την Ελλάδα, γιατί στον υπόλοιπο δυτικό κόσμο δεν ισχύει αυτό. Μια τέτοια μικρή «ικανοποίηση» αισθάνθηκα στα διάφορα φεστιβάλ στα οποία συμμετείχα ως προσκεκλημένη, μια που οι διοργανωτές καλύπτουν όλα τα έξοδα, σε ορισμένες περιπτώσεις μάλιστα δίνουν και μια μικρή αμοιβή.

Στην Ελλάδα πάντως υπάρχει μια υποκριτική στάση της κοινωνίας απέναντι στον ποιητή, από την μια κομπάζει για τα δύο Νόμπελ της και καρπώνεται την δόξα και από την άλλη, του λέει: εσύ δεν είσαι επαγγελματίας, άρα δεν χρειάζεται να πληρωθείς.

5. Πώς σας επισκέπτονται οι ιστορίες που γράφετε γι' αυτές;

Απ' οποιοδήποτε μικρό τυχαίο ερέθισμα στο δρόμο, μια εικόνα, μια μουσική, μια ανάμνηση, από την προσπάθεια να κατανοήσω τον εαυτό μου και τους άλλους. Ή άλλοτε από το επίμονο αίτημα κάποιων ηρώων να γεννηθούν.

6. Ο χώρος της ποίησης και της λογοτεχνίας, όπως έχει δείξει η ιστορία, είναι τόπος μικρών και μεγάλων αφιμαχιών. Εσείς πώς τις βιώνετε;

Κρατιέμαι όσο μπορώ πιο μακριά από τοξικές καταστάσεις. Οι αντιπαλότητες, που σπάνια έχουν ουσιαστικό περιεχόμενο, είναι ταπεινές και ψυχοφθόρες. Εξ άλλου είναι αστείο όλο αυτό, σε μια μικρή χώρα με τόσο μικρό αναγνωστικό κοινό, πόση δόξα πια να υφαρπάξει κανείς!;... Μόνο οι μελετητές της ιστορίας της λογοτεχνίας έχουν λόγο να χαιρούνται, όταν ξεσκονίζοντας αρχεία θα ανακαλύπτουν τις φαιδρές ανθρώπινες μικρότητες, που μόνο πικρό, ειρωνικό μειδίαμα μπορούν να προκαλέσουν.

7. Η ποίηση έχει διάρκεια και διαδρομή. Εσείς πώς έχετε σχεδιάσει την πορεία σας προς την ολοκλήρωση του έμμετρου αγώνα που επιτελείτε;

Ο μόνος δυνατός σχεδιασμός για μένα είναι η διαρκής επαφή με την ποίηση μέσα από πολύ διάβασμα, για να μπορέσει όταν προκύψει το γράψιμο να είναι όσο γίνεται πιο υποψιασμένο. Άλλωστε το δώρο της ποίησης έρχεται αναπάντεχα, οπότε το μόνο που προγραμματίζεται είναι η κατοπινή επίμονη επεξεργασία.

8. Στον επέκεινα χρόνο που νομίζετε ότι θα βρίσκατε το πορτρέτο που ο ίδιος φιλοτεχνείτε;

Αχ, αυτή η αγωνία της αθανασίας! Ανθρώπινη, αλλά τόσο διαβρωτική! Δοκιμάζετε, λοιπόν, τα όρια της ματαιοδοξίας μας. Σας ευχαριστώ γι' αυτό...

9. Πώς ορίζετε το ποίημα που "αντέχει τον χρόνο";

Είναι το ποίημα εκείνο, που ενώ έχει ξεχαστεί, ξαναγεννιέται μετά από πολλά πολλά χρόνια, όταν το ανακαλύπτουν και το απολαμβάνουν άγνωστοί μας μελλοντικοί αναγνώστες...